

Mary Nichols

TALÁLKOZUNK MÉG

Mary Nichols

Találkozunk még

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
We'll Meet Again

Copyright © 2015 by Mary Nichols

Hungarian translation © Pejkov Boján

© General Press Könyvkiadó, 2018

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
PEJKOV BOJÁN

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 151 8

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

Első fejezet

1940. szeptember 7., szombat

Sheila dermedten meredt az előtte tornyosuló romhal-mazra. A megrázkódtatástól sem sírni, sem gondolkodni, de már azt mozdulni sem tudott. Szülőháza, amely a Mile End Road és a White Horse Lane sarkának közelében állt, teljesen elpusztult. Képtelen volt felfogni a történeteket.

Pedig olyan jól indult a nap. Szeptember ellenére az idő nyárias volt, a felhőtlen, kék égbolton ragyogott a nap, és már azt tervezgették, hogy mit csinálnak majd este. Barát-nője, Janet, akivel együtt dolgozott a Morton vegyeskereskedésben Hackney-ben, azt javasolta, menjenek el egy táncestre. Mindketten szerettek táncolni. A vásárlók kiszolgálása közben arról beszélgettek, milyen ruhát vesznek fel. Mivel háborús időket éltek, nem volt lehetőség divatosan öltözködni, azt azonban megvitathatták, hogy könnyű, nyári ruhát viseljenek, vagy ha esetleg napnyugta után hűvössé válik az idő, hosszú szoknyát blúzzal és kardigánnal. Egyéb gondjuk nem volt, eszükbe sem jutott Hitler és a bombázás.

– Bert eljön értem, és majd ott találkozunk veled – mondta Janet. – Chris is ott lesz?

– Bízom benne. Délután futballmeccsre megy, de mire elkészülök, értem jön. Hazafelé menet benézek hozzá, és megkérem rá – felelte Sheila.

A lány együtt járt iskolába Christopher Jarrett-tel, akárcsak Janet és Bert Harris. Gyakran jártak négyesben szórakozni. Sheila még nem tudta, mennyire vegye komolyan Chris

udvarlását. A férfi jóképű volt, szőke hajú és kék szemű, és Sheila nagyon kedvelte őt, de nem volt biztos benne, hogy elég ennyi. Az édesanyja mindig azt mondogatta neki, hogy még mindketten nagyon fiatalok, és a lánya ráér még megtalálni a nagy őt. Ezen magában mindig mulatott, mert amikor a szülei összeházasodtak, az anyja csupán tizenhét esztendő volt, és az egymás iránt érzett szerelmük azóta sem múlt el.

Sheila éppen befejezte az egyik vásárló kiszolgálását, amikor a légvédelmi sziréna hangja belehasított a levegőbe, de azonkívül, hogy egy pillanatra felemelte a fejét a számla összeírása közben, nem vett róla különösebben tudomást. A légítámadások kezdetekor elég volt meghallani a figyelmeztető hangot, máris mindenki rohant az óvóhelyre, ám mostanra annyira megszokták, hogy csak akkor mentek le a pincébe, amikor már a repülőgépek motorjai zúgtak fölöttük. A német bombázók jellegzetes hangját messziről felismerték. Sheila és Janet nem láttak okot a pánikra, átéltek már korábban is légítámadást. Itt-ott ledobtak néhány bombát, de ez semmi volt ahhoz képest, amit a repülőterek környéke és a déli partvidék lakossága elszenvedett. Nemsokára felcsendül majd a „Nincs veszély!” jelzés, és folytatódhat a munka. Hazafelé persze lát majd pár bombatölcserőt, amelynek a helyén egy ház vagy egy bolt állt korábban, lesz néhány betört ablakú és összezúzott ajtajú épület, sőt talán áldozatok is, de ennél több eddig soha nem történt.

Ez a szombat azonban más volt. Röviddel azután, hogy elhallgatott a sziréna, meghallották a gépek robaját. Odasiettek a bolt ajtajához, és azt látták, hogy az eget szinte elsötétítik a bombázók. Olyan sok volt belőlük, hogy megszámlálni is képzelenség lett volna. Egy légvédelmi megbízott kerékpározott el előttük, és tiszta erőből fújta a sípját, majd kiabálni kezdett:

– Fedezékbe! Fedezékbe! Nagyon kemény támadás lesz! – harsogta.

– Mindketten azonnal menjenek le a pincébe! – paran-

csolta Mr. Morton a lányoknak. – És ne felejtsek el a gázálcukat!

Sheila és Janet azonnal engedelmeskedtek, de a szemük sarkából még megpillantották a gépszörnyek gyomrából kihulló bombákat. Magukhoz vették a táskájukat és a gázálcukat, és lesiettek a lépcsőn a pincébe, amely békeidőben raktárhelyiségként szolgált. A polcok és ládák közé már korábban bezúfoltak néhány széket és egy asztalt, amelyen petróleumlámpa állt, mellette egy doboz gyufa.

Mr. és Mrs. Morton néhány perc múlva csatlakoztak alkalmazottaikhoz. A férfi egy vászonzsákban hozta magával az aznapi bevételt, az asszonynál egy flaska és néhány bögre volt. Leültek egymás mellé, és teát kortyolgatva a robbanásokat és a zúgást hallgatták. Rengett a föld, és azt próbálták kitalálni, mi folyik a fejük felett.

– Aggódom anyámért és a testvéreimért – mondta Sheila, és minden erejét összeszedte, hogy nyugalmat erőltessen magára, miután egy hatalmas robbanásra megmozdult az asztal, és belerázkódtak a falak is. Szerencsére nem omlott rájuk a ház. – Remélem, jól vannak – tette hozzá.

– Biztosan bemenekültek egy óvóhelyre – bátorította a barátnőjét Janet.

– Remélem. A gyerekek biztosan az utcán játszottak, de gondolom, hazaszaladtak, amikor meghallották a szirénát – felelte a lány. Sheilának népes családja volt, a testvérek között szűk két év volt a különbség. A lány tizenhét éves volt, és egyben a legidősebb közülük. Utána jött Charlie, aki már elmúlt tizenöt, és az apjuk mellett dolgozott a kikötőben. A többi öt gyerek még iskolába járt. Édesanyjuk nem egyezett bele, hogy iskolatársaikkal együtt vidékre telepítsék a kicsiket. Azt mondta, ha meg kell halniuk, akkor együtt hal meg az egész család. – Apa és Charlie biztosan dolgoznak.

– Hol dolgozik édesapád? – kérdezte Mrs. Morton.

– A kereskedelmi kikötőben. Irodai munkás. Együttal

önkéntes tűzoltó is, ezért lehet, hogy szolgálatba kell állnia. Charlie is ott dolgozik küldöncként.

– Az én apám a kereskedelmi flottánál dolgozik – szólalt meg Janet. – Éppen úton van.

– Nem irigylem érte – felelte Mrs. Morton.

– Azt mondta, inkább megfullad, mint hogy egy lövészárokban lőjék agyon vagy sebesüljön meg. És különben is, a tengeren töltötte az egész életét. Anyyira örülök, amikor kiköt a hajója! Mindig megünnepeljük, és remekül szórakozunk.

– Felcsendült a „Nincs veszély!” – mondta Mr. Morton, amikor a jelzés távoli hangja eljutott a pincébe. Este hat óra volt. A tulajdonos mögött felmentek a lépcsőn, de nem jutottak ki az üzletbe, mert valami lezuhant a plafonról, és kívülről eltorlaszolta az ajtót. Először úgy tűnt, bent ragadtak, de a férfi addig erőlködött, és lökdöste az ajtót, amíg sikerült anynyira kinyitnia, hogy keresztülpréseljék magukat a nyíláson. Üvegszilánkokon lépkedve körbejárták az üzletet, és felmérték a károkat. A kirakat ablaka teljesen be volt zúzva, törmelek, zöldségek és napilapok heverték szanaszét a földön. Az egyik polc eldőlt, emiatt nem tudták kinyitni a pinceajtót. Konzervek, liszt és több zsák drága cukor szóródott szét a padlón a szilánkok között, a bolt ajtaja az utca közepén hevert.

A város délkeleti része lángokban állt, rózsaszínű és narancsos árnyalatúra festve az eget. Sűrű, barnásszürke ködként füst és porfelhő terjengett mindenütt, eltakarva a napot. A házakból és a boltokból előkerülő emberek döbbszent álltak az utcán, sokukat a köhögés rázta a por miatt.

A légvédelmi megbízott, akit korábban láttak, ismét felbukkant a kerékpárján. A ruháját és az arcát teljesen belepte a piszkosbarna por.

– Vannak áldozatok? – kérdezte.

– Nincsenek – felelte Sheila. – Mit támadtak?

– A kikötőt – mondta a férfi, miközben leszállt a biciklijéről. – Romokban hever az egész. A West India-dokkok mind

lángokban állnak, a kereskedelmi kikötőben a fűrészáru ég. Rum, olaj és olvadt kátrány ömlik az utcára a szurokgyárból. A hajók és a bárkák is kigyulladtak a folyón. Izzó zsarátnok repked szanaszét, és ez újabb tüzeket okoz. Nem lehet a környék közelébe menni. Isten tudja, hogyan birkóznak meg a lángokkal a tűzoltók.

– Haza kell jutnom – jelentette ki Sheila határozottan Mr. Morton felé fordulva. – Anyám biztosan betegre aggódta már magát.

– Menjen csak! Maga is, Janet. Majd én és az asszony rendbe tesszük a boltot – felelte a tulajdonos. – Hála istennek holnap vasárnap van.

Sheila jól ismerte a környék minden utcáját és szegletét, hiszen ez volt az otthona, és itt dolgozott, most azonban rémálomba illő kép fogadta a járhatatlanná vált utcákon és a romhalmazok között. Nem lehetett ráismerni a városrészeire. Minél közelebb jutott az otthonához, annál rosszabbá vált a helyzet. Hirtelen megállt, és földbe gyökerezett a lába.

Az előtte álló, végeláthatatlan törmelékhegy az utcájában álló házsor volt. Szinte semmi nem maradt belőle. Kőtömbök, téglakupacok, gerendák, törött tetőcserép, összegabalyodott vízvezetékcsövek, szétzúzott bútorok, szakadt rongyok és üvegszilánk hevert mindenütt, mintha egy dühöngő óriás pusztította volna el a szomszédságot.

– Anya... – suttogta a lány. Képtelen volt felfogni a látványt.

– Sheila! Sheila Phipps! – kiáltotta valaki a közelben, de csak nehezen jutott el a hang a lány tudatáig. – Sheila!

Amikor a lány végül megfordult, Bob Bennett állt előtte. A harmincas éveiben járó férfi volt, karján a polgári védelem karszalagja, fején rohamsisak. Ő is légvédelmi megbízott volt.

– Mr. Bennett! Hol van anyám? Hol vannak a kicsik? És apám? Hol vannak?

– Édesanyád és a gyerekek pont otthon voltak a becsapódáskor – mondta együttérző hangon a férfi, és a kezét Sheila vállára tette.

– Ott? – kérdezte a lány, és a romhalmaz felé mutatott, ami egykor a házuk volt.

– Sajnos igen. Közvetlen találat érte a házat. Nem szenvedtek. A mentőegység talált rájuk. Az iskolába vitték őket azonosításra. Utána lesz a temetés.

– Mindenki? Mindannyian odavesztek? – kérdezte a lány kábán.

A megbízott bólintott.

– Annie még élt, amikor kiemelték a romok alól, de útban a kórházba ő is meghalt.

– Jaj! – Sheila csak ennyit tudott mondani. Annyira letaglózta a hír, hogy sírni sem tudott. Úgy érezte magát, mint aki darabokra hullott, akárcsak a környék épületei. Bár meleg volt, mégis úgy rázta a hideg, hogy minden porcikájában remegett. Összeszedte minden erejét, és megszólalt: – És apa? És Charlie? – kérdezte.

– Egyiküket sem láttuk. Biztosan munkában voltak – vélekedett Bob. A háború kezdete óta az emberek hosszabb műszakokat vállaltak, ezért a szabad szombat délutánokról mindenkinek le kellett mondania. Mr. Bennett, amikor nem légvédelmi megbízott volt, egy lőszergyárban dolgozott, és minden második vasárnapját is munkával töltötte.

– Igen, dolgoztak. Fél hétkor kell hazaérkezniük. Bár apa önkéntes tűzoltó is – mondta Sheila.

– Akkor most biztosan elfoglalt.

– Igen, és biztos, hogy Charlie is vele van – suttogta a lány.

– Ez a legvalószínűbb – hagyta rá a férfi. – Nem maradhatsz itt, Sheila. El kell menned a hatósághoz, és jelentened kell, hogy kibombáztak. A Nők Önkéntes Szolgálatára ad egy csésze teát, némi ennivalót, ruhát és egy helyet, ahol lehajthatod ma éjszaka a fejed.

– Nem akarok pihenni. Látni akarom az anyámat és a testvéreimet.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Bob.

– Igen.

– Rendben. Odaviszlek – hangzott a válasz.

A férfi a helyi iskolához vitte Sheilát, ahol a lepedővel letakart halottakat egymás mellé fektették az aulában. Ha a mentőalakulat azonosított egy holttestet, gondosan címkét kötöttek rá, bár néhány esetben az azonosítás lehetetlen volt. Miközben Sheila Mr. Bennettet követte a sorok között, úgy érezte, egy borzalmas rémálomba cseppent. A férfi megállt, és lehajolt, hogy elolvassa az egyik nevet, majd lassan fel-emelte a takarót a holttestről.

Sheila édesanyjának az arca békés, csaknem derűs volt. Folyton sürgött-forgott, főzött, mosott, felsepert, és a gyerekekkel pörölt, mert nem pakoltak el maguk után, vagy körülötte lábatlankodtak. Ilyenkor nedves konyharonggyal csapott szét közöttük, miközben a hajcsatja alól kiszabadult egy gesztenyebarna tincs. Most már örök álmát aludta. Arcáról eltűntek gondterheltség ráncai, és ugyanaz a gyönyörű asszony volt ismét, aki az esküvői fotóján volt látható. *Nem csoda, hogy apa beleszeretett*, gondolta Sheila.

– Ő az édesanyád, ugye? – kérdezte a férfi, bár jól tudta a választ.

A lány hang nélkül bólintott. Mr. Bennett visszatakarta a testet, és felemelte a következő lepedőt, majd az az utánit is. Mindannyian ott voltak, kivéve Charlie, Dickie, Dorrie, Maggie, Bobby és a kis Annie is, aki épp most kezdte az iskolát. Az iskolát, amely aznap estére halottasházzá vált.

– Egymást ölelve találtunk rájuk – mondta Bob. – Édesanyátok volt legfelül, a testével próbálta védeni a gyerekeket. Természetesen esélye sem volt rá, de ő bátor asszony volt, és megpróbálta.

– Nekem is ott kellett volna lennem – mondta Sheila

tompa hangon. – Velük kellett volna lennem. Anya azt mondta, mindannyian együtt fogunk meghalni.

– Ezt nem gondolhatta komolyan. És különben is, apád, Charlie és te dolgoztatok.

– Nyilván azért mondta, mert úgy gondolta, a bombatámadások éjszaka történnek, és akkor mindannyian otthon vagyunk. Mit szól majd apa? Még nem tudja, mi történt, ugye? – kérdezte a lány.

– Elküldtem érte – felelte Bennett. – Most már jelentkezel a hatóságnál?

– Meg kell keresnem az apámat – mondta Sheila.

– Ezt hagyd ránk, kedvesem! Nem mehetsz abba a tűzvészbe. Apád nem veszíthet el téged is.

– Ez igaz...

Bob elvitte a lányt a dél-hallsville-i iskolába, amelyet a kibombázott emberek számára alakítottak át szálláshellyé. A földönfutóvá vált környékbeliek matracokon feküdtek. Volt, aki aludt, volt, aki sírt. Egyesek tébolyultan bámultak maguk elé, mert képtelenek voltak felfogni a velük történeteket. Néhány anya a csecsemőjét szoptatta, mások kisebb sebesüléseiket látták el. Akinek komoly sérülése volt, kórházba került. A gyerekek viselkedése eltérő volt, akárcsak a felnőtteké. Volt, aki sírt, és olyan is, aki nevetett. Páran fel-alá szaladgáltak, és széttárt karral repülőset játszottak. Némelyikük, aki elvesztette a szüleit, keservesen sírt egy félreeső zugban. Az iskola előcsarnokában állt néhány asztal, amelynél a Polgári Védelem és a Nők Önkéntes Szolgálatának megbízottai végezték a munkájukat. Felírták a jelentkezők nevét, és megpróbálták nekik szállást találni éjszakára. Közben teát és szendvicset osztottak.

Mr. Bennett odakísérte Sheilát az egyik asztalhoz, bemutatta, és elment. Nagyon kimerültnek látszott a férfi, de Sheila tudta, hogy nem haza megy. Még nem. Addig nem nyugszik, amíg mindenkit számba nem vett a körzetében. Ő és

megbízott-társai minden ház és üzlet tulajdonosának a nevét nyilvánartartották, és nem hagyták abba a munkát, ameddig mindenkit megtaláltak, élve vagy holtan.

– Az ön neve Sheila Phipps, ugye? – kérdezte egy önkéntes-egyenruhát viselő nő.

– Igen.

– Lakcíme?

Sheila megmondta, majd lediktálta az édesanyja és a testvérei nevét is. Ezután az apját, aki a kikötőben dolgozott, majd az öccsét, aki ugyanott állt alkalmazásban küldöncként. Hallotta a saját hangját, de úgy érezte, csupán külső szemlélője a vele történő eseményeknek. Egészen biztosan véget ér ez a lidércnyomás nemsokára, felébred az ágyában, a nap ismét kisüt, az édesanyja pedig a konyhában készíti a reggelit, és közben énekel, mint mindig. Sheila anyjának gyönyörű hangja volt. Amikor ez az eszébe jutott, hirtelen áttört a gát, és megszűnt a tompultság. Eleredt a lány könnye, és patakokban folyt le arcán.

– Ó, szegénykém! – mondta egy asszony, és az asztal mellett álló Sheilához lépett, majd megölelte. – Sírj csak ki magad. Sírj nyugodtan.

Néhány perc múlva, olyan hirtelen, mint ahogy jött, abamaradt a zokogás. Sheila kihúzta magát. Életében először elöntötte a gyűlölet. A gyűlölet Hitler iránt és mindenki iránt, aki érte harcolt. Olyan erős volt az érzés, hogy ökölbe szorult a keze. Ha a szeme elé került volna egy német, képes lett volna pusztá kézzel végezni vele.

– Aggódok az apámért – mondta, és eltette a zsebkenőjét. – Ettől meghasad a szíve.

– Van olyan rokonod vagy szomszédod, akinél meghúzhatod magad, amíg előkerül az édesapád? – kérdezte a nő.

– Nincs – felelte Sheila.

– Akkor jobb lesz, ha itt maradsz. Itt rád talál. Jönnek majd buszok is, mindenkit biztonságos helyre szállítunk. Majd érte-

sítik, hogy hová kerültél. Itt egy kis tea és szendvics. Sajnos meleg étel nincs. Tessék, egy párna és egy takaró. Keress egy helyet, és próbálj meg kicsit pihenni – tanácsolta az asszony.

Sheila beburkolózott a pokrócba, és a hátát a falnak vetve leült egy helyre. Csak arra tudott gondolni, mit érezhetett az édesanyja és a kicsik, amikor záporozni kezdtek a közeli utcákban a bombák. Biztosan rettegetek, és szorosan egymásba kapaszkodtak. Szegények voltak ugyan, de az anyja makulátlanul vezette a háztartást. A szülei mindent megtettek azért, hogy a gyermekeiket szépen járassák, és étel kerüljön az asztalra. Sheila most úgy érezte, nem becsülte meg eléggé mindezt. Ismét eleredtek a könnyei, piszkos arcán hosszú csíkot húztak a cseppek.

– Nagyon sajnálom azt a szegény lányt – mondta Bob Bennett a feleségének, amikor beszámolt neki, mi történt Sheilával. A végletekig kimerült volt, de egyben elégedett is, mert egy ember kivételével mindenkit számba tudott venni a listájáról élve vagy holtan. Csupán Charlie Phipps hiányzott. – Nem elég, hogy elvesztette az édesanyját és a testvéreit, de újabb rossz hírem van a számára. Ott van egyedül abban az iskolában.

– Szegénykém! – sóhajtott June, Mr. Bennett felesége.

– Arra gondoltam, befogadhatnánk magunkhoz egy időre. Mit szólnál hozzá? – érdeklődött a férfi.

– Rendben. Menj érte, és hozd el. Megágyazok neki a vendégszobában. Nem hiszem, hogy sok mindene maradt.

– Az minden vagyona, ami rajta van – mondta Bob. Ezután bekanalazta a maradék levesét, és magához vette a rothadt kenyéret és a gázálarcát. – Ha megszólalna a sziréna, amíg távol vagyok, menj azonnal az óvóhelyre.

– Remélem, ma már nem lesz több légiriadó – sóhajtott az asszony.

– Azt sosem lehet tudni – mondta Mr. Bennett, majd arcon csókolta a feleségét, és útnak indult.

Még be sem fordult a sarkon, amikor ismét felhangzott a vijjogás. Egy pillanatig elgondolkodott azon, hogy visszamenjen-e a feleségéhez, de azután mégis folytatta az útját, mert mindenképpen beszélni akart Sheilával, és szeretete volna biztonságban tudni a lányt. Borzasztó tragédiák történtek aznap délután, kész csoda, hogy mindenki szinte egykedvűen vett róla tudomást. Bizonyára a rettenetes megrázkódtatás miatt van így, amely teljesen eltompítja az érzéseket. Mi lesz azonban holnap, amikor már kitisztulnak a fejek? Menynyi gyászoló és hajléktalan ember! És az a rengeteg árva, köztük az alig tizenhét esztendőös Sheila Phipps! Mi lesz velük? Úgy tűnt, a hatóságok többet foglalkoznak a halottakkal, mint a túlélőkkel.

Az iskolában káosz uralkodott. Az első támadást túlélő emberek egy része fejvesztve menekült, mások úgy döntöttek, nem mozdulnak. Bob segített az embereknek úrrá lenni a félelmükön, és mindenkit a folyosókra terelt, távol az ablakoktól, majd Sheila keresésére indult. Egy falhoz kuporodva talált rá, kezében egy csésze kihűlt teát szorongatott, mellette egy tányéron szendvics. Úgy tűnt, cseppet sem vesz tudomást a körülötte zajló eseményekről.

Mr. Bennett lehajolt, és megérintette a lány karját.

– Sheila, érted jöttem. Megszállhatsz nálunk ma éjszakára. Gyerünk! – mondta, és felsegítette a lányt.

– Apa megtalál? – kérdezte Sheila.

– Egészen biztosan – nyugtatta Bob, és kisiettek az iskolából az utcára. Pont ekkor érkeztek föléjük a bombázók. Nem lehetett látni őket a portól és a füstfelhőtől, csak a hangjukat hallották. – Siessünk! Van egy Anderson-féle óvóhely a kertünkben. June már biztosan ott van.

– Nekünk nem volt kertünk, ezért nem is lehetett ilyenünk – magyarázta Sheila.

– Tudom.

Hallották a sivító bombákat, és minden robbanás után önkéntelenül összehúzták magukat. Messze voltak azonban a támadástól, ezért csak a detonációk hangját hallották és a felszálló porfelhőt látták. Újabb tüzek gyulladtak a korábbiak mellé. Hatalmas reflektorokkal világították meg az égboltot, és felhangzottak a légvédelmi ágyúk lövései, de csak vaktában lőttek, mert a célpontot senki nem látta. Sheila és Bob már rohantak. A férfi kissé örült, hogy nincs módjuk beszélgetni. Egy légitámadás kellős közepén nem az utca volt a legalkalmasabb helyszín rossz hírek közlésére. Meg akarta várni, amíg eléri a ház kertjében felállított óvóhelyet, és a felesége tölt egy csésze teát a termoszból. Az Anderson-óvóhelyek, bár csupán egyszerű hullámos bádoglemezből készültek, megfelelően ellenállóak voltak, kivéve közvetlen találat esetén. A szűk helyiség nyirkos volt, levegőtlen, és a bádogtetőre csapódó törmelék, kövek, leváló épületdarabok és üvegszilánk hangja nem tett jót a már amúgy is megtépázott idegeknek.

Mr. Bennett a teáját kortyoló Sheilát figyelte. A csinos lány aranybarna haját az édesanyjától örökölte, mogyoróbar-na szeme volt, és még kifejeletlen, kislányos alakja. Szeme duzzadt és vörös volt a sok sírástól, az arca sápadt.

– Sheila – kezdte Bob. Letette a csészéjét, és közelebb hajolt a lányhoz. – Sajnos újabb rossz hírem van a számodra.

– Apa? – kérdezte Sheila.

– Igen, sajnos. Egy csapat tűzoltóval egy lángoló raktár-épületet oltottak, amikor rájuk omlott a fal. Senki nem élte túl. Sajnálom.

Sheila egy percig némán emésztette a hallottakat, majd egykedvűen így szólt:

– Ő is elment. Remélem, létezik mennyország. Remélem, valahol ott fenn anya, apa és a többiek mind együtt vannak.

– Biztosan így van – felelte a férfi.

– És mi van Charlie-val? – kérdezte Sheila.

– Nem tudom, mi történt vele. Beszéltem pár emberrel, akik együtt dolgoztak Mr. Phippszel az irodában, és ők azt mondták, amikor a sziréna először megszólalt, édesapád hazaküldte őt, hogy viselje gondját az édesanyádnak és a testvéreidnek. Akkor látták utoljára, amikor szinte esztét veszítve eltekert a kerékpárján.

– Nem volt a házban, ugye? – kérdezte a lány.

– Nem. Útközben biztosan talált magának fedezéket, és nemsokára felbukkan. Az is lehetséges azonban, hogy megsebesült, és kórházba került. Majd reggel kiderítjük – tette hozzá Mr. Bennett, bár tudta, hogy voltak holttestek és testrészek, amelyeket soha nem tudnak majd azonosítani, ezt azonban nem akarta elmondani.

Már hajnalodott, mire befejeződött a bombázás. Megszűnt a repülőgépek morajlása, elcsendesedtek a fegyverek, és felhangzott a „Nincs veszély!” jelzés. Bennették és Sheila elhagyták az óvóhelyet, és kinyújtóztatták elgémberedett tagjaikat. Érezni lehetett az egy kilométerre lobogó lángok forróságát. A tűz pattogását leszámítva nyomasztó csend telepedett a környékre. Bob háza nem sérült meg, leszámítva egy kitört ablakot, ezért késedelem nélkül bementek.

– Készíték reggelit – ajánlotta June. – Azután lefekszünk, és megpróbálunk aludni egy keveset.

– Nekem el kell mennem megint – felelte Bob. – Szükség lehet rám.

– Akár szükség van rád, akár nincs, először leülsz, és eszel valamit – válaszolta a felesége. – Van egy darab szalonnám, és pirítok hozzá kenyeret.

– Meg kell keresnem Charlie-t – jelentette ki Sheila.

– Majd miután pihentél egy kicsit. Teljesen elgyötört vagy. Majd később eldöntöd, mit csinálsz – mondta June, és a tűzhelyre tette a serpenyőt. – A csudába! Nincs gáz.

– Behozom a patronos tűzhelyet – ajánlkozott Bob, és

már indult is az óvóhelyre. Miután visszatért, feltett forni egy kanna vizet. Örült, hogy körültekintő volt, és még a légitámadás előtt vételezett vizet, mert most a vízszolgáltatás is szünetelt. – Először teázunk. Utána jöhet a reggeli – mondta.

Fél órával később, miután elfogyasztották a baconszeletekből, pirított kenyérből és tojásporból készített reggelijüket, amelyet az elmaradhatatlan teával öblítettek le, Mr. Bennett magához vette rohamsisakját, és így szólt Sheilához:

– Azon leszek, hogy megtaláljam a testvéredet is.

June a mosogatóba tette a tányérokat és a csészéket, majd felkísérte Sheilát az emeletre, és egy kis szobába vezette. Az ágyra hálóruga, fogkefe, mosdókesztyű és egy törülköző volt készítve.

– Érezd magad otthon! – mondta. – A fürdőszoba szemben van. Talán van még egy gyors mosdásra elegendő víz a tartályban. Megvárom, amíg végzel.

Sheila egy kevés vizet engedett a mosdóba, amivel le tudta mosni a kezéről és az arcáról a kosz nagy részét. Ezután visszament a szobába, levette a ruháit, és felvette a hálóinget. Amikor bebújt az ágyba, rádöbbsent, hogy csupán ez a néhány ruhadarab az összes vagyona. Ott volt még a heti bére is a táskájában egy bontatlan borítékban. Minden szombatodon odaadta a fizetését az édesanyjának, és kapott tőle fél koronát, hogy magára költse. Bűntudata volt, amiért most az összes pénzt magára fogja költeni, jó pár dologra szüksége volt. De nem csak ez bántotta. Miért pont ő maradt életben, amikor mindenki más meghalt? Nem volt jobb a többieknél, nem érdemelte meg jobban az életet... Miért pont ő? Mi értelme volt ennek az egésznek?

Sheila nem gondolta volna, hogy el tud aludni, mégis elnyomta az álom. Hamar felriadt azonban, mert rémálmok gyötörték, és nem merete ismét behunyni a szemét. Délben felkelt, felvette piszkos ruháit, és lement a konyhába. June

a rádiót hallgatta, és közben mosogatott. Ismét volt víz és gáz. A lány felkapott egy konyharuhát, és törölgetni kezdett.

– Némi kár ért néhány kikötőhelyet és lakóövezetet, valamint egypár ipari létesítményt – hallatszott a bemondó hangja. – Mostanáig három templomban, két kórházban, köztük egy gyermekkórházban esett kárról érkezett jelentés. Néhány lakóház is összeomlott, a bérlőit biztonságba helyezték, élelmezésükről és további lakhatásukról gondoskodnak.

– Te jóisten! Honnan veszik ezt a rengeteg ostobaságot? – kiáltott June. – Elég, ha az ember kinyitja a szemét, és kissé körülnéz. Egyértelmű, hogy ennél jóval nagyobb pusztítás történt.

– Nem akarják, hogy megtudják a németek, gondolom – felelte Sheila. – Ezért nem mondják el a teljes igazságot.

– Ez igaz. Majd később veszek egy vasárnapi újságot. Ha még létezik ilyesmi egyáltalán – mondta az asszony.

– Visszajött már Mr. Bennett?

– Még nem.

– El szeretnék menni, hogy megkérdezzem, megtalálták-e Charlie-t – mondta Sheila, mert úgy érezte, így hasznosan tudja eltölteni az idejét, és nem folyton a szülei és a testvérei halálára és a reménytelen jövőre gondol. Ha állandóan ők járnak a fejében, teljesen összeomlik. Hogyan lehet ezt túlélni?

– Ahogy gondolod, kedvesem. Ha nem talárod, gyere vissza. Talán Bob kiderít valamit.

A fedél nélkül maradt emberek még mindig az iskolában várták, hogy a buszok elszállítsák őket a borzalmak helyszínéről. Charlie nem volt ott, senki sem hallott felőle. Voltak a környéken más menhelyek is, azokat is végigjárta a lány, ám nem bukkant a testvére nyomára. Ekkor elhatározta, hogy végigjárja az útvonalat, amerre öccse a kereskedelmi kikötőből hazafelé jött volna. Azonban minél közelebb jutott a folyóhoz, annál nagyobb pusztítással találkozott. Néhol már megfékeztek a lángokat, de sok helyen még mindig dühön-

gött a tűz. A levegő forró volt, égő kátrány, rum, olaj, cukor és a halál émelyítő szaga terjengett mindenütt. Sheila levegő után kapkodott. Ki maradhatott életben e pokolban? Körülötte emberek tébláboltak céltalanul mint megannyi kísértet, néha felvettek valamit a földről, majd visszadobták. Charlie-nak nyomát sem lelte.

Egy légvédelmi megbízott megállította Sheilát.

– Nem mehet tovább, kisasszony. Nem biztonságos – mondta.

– Az öcsémet keresem. Tegnap este nem jött haza – felelte a lány.

– Biztosan egy óvóhelyen húzta meg magát – válaszolta a férfi.

– Akkor miért nem jelentkezett, amikor megszólalt a „Nincs veszély!” jelzés?

– Hogy hívják a fiút? Majd nyitva tartom a szemem.

– Charlie Phipps. Apámmal dolgozott együtt a kereskedelmi kikötőben – mondta Sheila.

– Ismerem Mr. Phippsset.

– Apám meghalt.

– Tudom. Bátor ember volt. A kötelességtudat előrébb való volt számára a saját biztonságánál.

– Charlie-t nem látta? – kérdezte a lány.

– Nem. Menjen haza! Majd jelentkezem, ha megtudok valamit. Hol lakik? – érdeklődött a megbízott.

– Kibombáztak minket. Mindenki meghalt, kivéve engem. Mr. és Mrs. Bennett fogadott be múlt éjszakára. Azt mondták, menjek vissza, ha nem találok Charlie-t, de nem akarok a terhükre lenni. Vissza kellene mennem a menhelyre, de mindenkit elszállítanak onnan, és nem akarok az öcsém nélkül elmenni. – A történetek után még nem beszélt ennyire hosszan.

– Menjen vissza a barátaihoz. Szüksége van rájuk ilyen időkben. Ők majd gondoskodnak magáról – javasolta a férfi.

Sheila visszatámolygott Bennettékhez. Lelkiismeret-furda-lása volt. Úgy gondolta, nincs joga élni. Egész nap nem hagyta nyugodni ez a gondolat, és társként szegődött mellé a nyugtalanság, a gyötrelem és az étvágytalanság. És természetesen megannyi csésze tea. Alig tudott Bobra és June-ra figyelni, amikor vacsora közben arról érdeklődtek, vannak-e rokonai. Nagyszülők, nagybácsi, nagynéni vagy valaki más, akit értesíteni kellene a tragédiáról, aki szeretne eljönni a temetésre, valaki, aki befogadná őt. A kérdések sora végül eljutott hozzá.

– Azt hiszem, anyámnak van egy nővére. Nem voltak jóban, nem tudom, miért. Nem tartották egymással a kapcsolatot – mondta.

– Hogy hívják? – érdeklődött June.

– Kit hogy hívnak? – kérdezett vissza Sheila.

– A nénédet. Értesítenünk kell őt.

– Ó! Connie-nak, azt hiszem. Anyám leánykori neve Robins volt. Nem tudom, a nővére férjnél van-e.

– Tudod, hol lakik?

– Fogalmam sincs.

– Szedd össze magad, kedvesem! – mondta June gyengéden. – Segíteni akarunk neked. Tudom, hogy nehéz, de gondolkodj!

– Bocsánatot kérek – felelte Sheila. – Nem Londonban él, annyi biztos. Valami „B” betűs helyen. Valami „Bl...”.

– Blackpool? – kérdezte az asszony.

– Nem. Bletchley. Igen, ez az. Bletchley. Emlékszem, mielőtt kitört volna a háború, anyám mondott valamit Connie-ról, és hogy Bletchley biztonságosabb, mint London, mert vidéken van.

– Talán arra gondolt, odaköltözteti a gyerekeket – mondta Bob. – Egészen biztosan nem haragudott annyira a nővére-re, ha megfordult a fejében, hogy hozzá küldi a gyermekeit.

– Azt mondta, Connie hallani sem akar róla, és ezért mind-

annyiunknak együtt kell maradnia. Apa egyetértett velem. Igaza lett, legalábbis majdnem, amikor azt mondta, együtt fogunk meghalni. Csak én éltem túl őket. Miért nem veszem el én is? Nekem is halottnak kellene lennem – siránkozott a lány.

– Értésítjük a Vöröskeresztet – mondta Mr. Bennett, mint-ha egy szót sem hallott volna mindebből. – Ők majd kapcsolatba lépnek velem.

– Nem szeretnék az önök terhére lenni. Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha visszamegyek a dél-hallsville-i iskolába, hogy engem is elszállítsanak.

– Eszedbe ne jusson! – vágta rá June. – Velünk maradsz, amíg meg nem találjuk a nagynénédet.

– És Charlie-t – mondta Sheila.

– És Charlie-t – ismételte az asszony, és a férjére pillantott. Bob némán megcsóválta a fejét. – Átnéztem a szekrényt, és találtam néhány ruhát, ami lehet, hogy jó lesz rád – folytatta Mrs. Bennett. – Azt hiszem, a Nők Önkéntes Szolgálatát is ad ruhát azoknak, akiket kibombáztak. Majd elmész érte az iskolába. És szükséged lesz élelmiszerjegyekre is. Ezt megkaphatod a városházán. Holnap lesz rá időd. Van pénzed?

– A táskámban van a heti bérem – felelte Sheila.

– Rendben, de azzal nem mész sokra. Talán kapsz gyorssegélyt is.

– Nem akarok segélyt. Anyám soha nem kért ilyesmit, akármennyire rosszul ment is a sorunk – ellenkezett a lány. – Nem áll szándékomban ezen változtatni. Van állásom, és tudok dolgozni.

– Persze hogy tudsz – mondta az asszony békítő hangon. – Ez azonban vészhelyzet, és ki kell fizetni a temetést. Volt a szüleidnek biztosításuk?

– Azt hiszem, fizettek valamit a Prudential biztosítótársaságnak.

– Akkor járj ennek is utána holnap. Addig is elfoglalod magad.

– De hiszen nekem holnap dolgoznom kell! – vágta rá Sheila.

– Dehogy kell. Majd Bob elmegy, és elmondja Mr. Mortonak, mi történt. Ugye, Bob?

– Természetesen. Pont útba esik a gyárba menet – felelte a férfi, és amint kimondta a szavakat, felharsant a légvédelmi sziréna hangja.

– Ó, már megint! – sóhajtott June. – Még mindig nem volt elég?

– Úgy látszik, nem – felelte Bob. – Gyerünk, menjetek mindketten az óvóhelyre – mondta, és már nyúlt is a rohamsisakjáért. – Nekem szolgálatba kell állnom.

A férfi bekísérte őket a fedezékbe. Volt velük egy termoszban tea, pár szendvics, a személyes irataik és néhány kedves fénykép egy irattartóban. Ezenkívül Mrs. Bennett kézimunka-felszerelése és egy-két napilap. Bob meggyújtott egy petróleumlámpát, és elindult. Az ajtót jó alaposan becsukta maga mögött. June és Sheila két nyugágyra ült, kezük ügyében ott voltak a párnák és a takarók, felkészültek egy újabb borzalmas éjszakára. Az asszony kötögetett, Sheila átfutotta az újságokat, de nem tudott az írásokra figyelni, mert a szavak nem álltak össze értelmes mondatokká.

– Írnak valamit a tegnapi támadásról? – érdeklődött June, miközben felettük folyamatosan bombázók zúgtak, fegyverropogás és az egymás után robbanó bombák dörgése hallatszott.

Sheila olvasni kezdett. Így legalább nem figyel a külvilág hangjaira, gondolta.

– Visszaverték a háború eddigi legnagyobb nappali légitámadását – kezdte. – Ezrek élvezték a csodálatos időt, sokan kedvenc labdarúgócsapatuk mérkőzésére látogattak el. Az agárverseny-stadionban zavartalanul rendezték meg a futamokat. Csüggedésre és aggodalomra semmi ok. A Királyi Lé-

gierő teljes mértékben ura a helyzetnek – Sheila felpillantott.
– Ön elhiszi ezt? – kérdezte.

– Nem írhatják le az igazságot, nem igaz? Csak Herr Hitlernek szereznének vele örömet. Ha azt hiszi, hogy a bombázással megtörhet bennünket, akkor nagyon téved.

– Nem gondolja, hogy térdre kényszeríthetnek minket? – kérdezte Sheila.

– Szó sem lehet róla. Nem hallottad, hogy Churchill ellátogatott ma az East Endre, hogy személyesen győződjön meg a károkról? Beszélt a kibombázott emberekkel is. Azt mondják, könnyekig meg volt hatva, de nagyon bizakodó volt.

– Bárcsak érteném!

– Mit szeretnél megérteni? – kérdezte June.

– Hogy mindez miért történik velünk. A világ teljesen megőrült, és én elvesztettem az egész családomat – megpróbálta visszafojtani a könnyeit, de nem sikerült. Megdörzsölte a szemét, és úgy tett, mintha az újságot olvasná. A szavak elmosódtak előtte, és semmit nem értett a cikkből.

– Nem tudnám elmagyarázni – felelte az asszony. – Kétségem sincs azonban afelől, hogy égi akarat áll mögötte, és csak egyet tehetünk: bízunk Istenben.

– Bízunk Istenben? – csattant fel Sheila. – Hogyan bízunk Istenben, ha megengedi, hogy ilyen dolgok történjenek?

– Nyugodj meg, kedvesem! Az emberek szabad akaratot kaptak az Úrtól. Ők tehetnek a történeletről, nem Isten, és Isten segítségével az emberek hoznak majd helyre mindent.

– Bárcsak osztozni tudnék a hitében! – mondta Sheila.

June nem válaszolt erre, csak annyit mondott:

– Lejjebb veszem a lángot, és próbáljunk meg aludni. Biztosan nagyon fáradt vagy.

Bár csak enyhe félhomály derengett a helyiségben, Sheila tudta, képtelen lesz aludni. A borzalmas hangzavar is elég lett volna, hogy ébren tartsa, de a fejében továbbra is egymást kergették a gondolatok. Amikor végül megnyugodott,

felcsendült a „Nincs veszély!” jelzés. Kikászálódttak az óvóhelyről, és bementek a házba, mit sem törődve a körülöttük tomboló új tüzekkel. Örültek, hogy még mindig van fedél a fejük felett. Lefeküdtek, és Sheila végre elaludt.

Bob reggelire tért haza. Olyan kimerült volt, piszkos és kormos, hogy egy szava sem volt hozzájuk. Megivott egy csésze teát, felment az emeletre, lemosakodott, és elterült az ágyon. Nyilván nem volt semmi híre Charlie-ról, különben mondta volna. Sheila segített elmosogatni és felsöpörni a vastag port, ami az elmúlt éjszaka során lepte be a padlót, majd elindult a dél-hallsville-i iskolába, hogy megtudja, mi szükséges ahhoz, hogy az élete visszazökkenjen a normális kerékvágásba.

Alig hitt a szemének, amikor meglátta a pusztítást, amely sokkal borzalmasabb volt, mint a két nappal azelőtti. Szinte felismerhetetlenné vált a környezet. Bombatölcsérek tátongtak az egykori házak helyén, az utcákon romhalmazok tornyosultak. Tűz pislákoltt az elszenesedett gerendák között. Tűzoltók húzták-vonták kígyószerű fecskendőiket, a mentőcsapatok túlélők után kutattak még az olyan helyeken is, ahová az volt kiírva: *Vigyázat! Fel nem robbant bomba!* A betört ablakú boltokon felirat: *Zavartalanul nyitva.* Volt olyan épület, amelynek csak a homlokzata omlott le. Ez a régi babaházára emlékeztette, amelynek ki lehetett nyitni az elejét, és így feltártuk a teljes berendezés. Egymás után örökölték a lánytestvérek, legutóbb Annie-é lett. Sheila hirtelen megállt. Annie már nem volt többé, ahogy a babaház sem. Szemét elöntötték a könnyek, és ezért sűrűn pislogni kezdett. Nem szabad sírni, nem szabad! Meg kell találnia Charlie-t.

A következő megrázkódtatás akkor érte, amikor az iskolához ért. Az épület teljes egészében megsemmisült. Egy légvédelmi megbízott állta el a lány útját, és nem engedte tovább.

– Ennél tovább nem mehet, kisasszony – mondta határo-

zottan a férfi. – Ismert valakit a bent lévők közül? – tette hozzá, és fejével a rom felé bökött.

– Itt voltam két napja, de eljöttem – mondta a lány megtörtén.

– Örüljön neki, mert különben most nem beszélgetnénk itt – felelte az ember. – Több százan voltak bent, családok. Késtek a buszok, mert történt valami félreértés a szállítással kapcsolatban.

– Ó, istenem! – nyögte Sheila, és elfordult. Már másodikkal alkalommal mentette meg a Gondviselés. De miért? Miért pont ő élte túl egyedül az egész környékről, amikor nála sokkal érdemesebb emberek is voltak? Például a szülei és a testvérei. Isteni akarat érvényesült, vagy a gonosz diadal-maskodott?

Elment a városházára, ahol kapott új élelmiszerjegyeket. A személyazonossági igazolványa nála volt, ezért elirányították a Nők Önkéntes Szolgálatához, ahol ruhát osztottak. Kapott egy halom holmit, amelyből az egyik egy fekete szoknya volt, hogy legyen mit viselnie a temetésen. Ezután visszaindult Bennettékhez. Nagyon jók voltak hozzá, de hamarosan új helyet kell keresnie magának. A gond azonban az volt, hogy olyan lassan vánszorogtak a gondolatai, hogy még nem tudott érdemben ezzel foglalkozni.

– Sheila! – kiáltotta valaki, és ez kizökkenetette a tompultságból.

– Chris! – mondta a lány. Teljesen megfeledkezett a fiúról.

– Azt hittem, már nem vagy életben – mondta Chris. – Tegnap elmentem a házatokhoz, és nem hittem a szememnek. Azt mondták a szomszédok, mindannyian odavesztetek.

– Mindenki, engem kivéve. Apám a kikötőben halt meg, Charlie eltűnt.

– Ó, szegénykém! – kiáltotta Chris, és megpróbálta megölelni a lányt, de Sheila eltolta magától.

– Ne vigasztalj, Chris. Nem akarok megint sírni.

– Csak segíteni szeretnék.
– Tudom. Bocsáss meg. De ez most... Ó! Nem tudom megmagyarázni!
– Rendben, de ugye nem zavarasz el? – kérdezte Chris.
– Nem. Persze hogy nem.
Chris megfordult, és a lányhoz igazította lépéseit.
– Nem akarsz nálunk lakni? Anyám biztosan nem elle-
nezné.

Sheilának eszébe jutott a fiú koszos otthona, rendetlen öccsei és húgai és ápolatlan anyja, aki főzés közben cigarettázott, és mindent összehamuzott.

– Köszönöm, de nem. Jelenleg Mr. és Mrs. Bennettnél lakom. Nekik több szobájuk van, mint nektek.

– Van kedved elmenni valahová ma este? Moziba vagy valahová? – kérdezte a fiú.

– Köszönöm, de nem. Nincs kedvem hozzá.

– Rendicsek – mondta Chris. Már Bennették háza előtt álltak. – Akkor majd később találkozunk, rendben?

– Rendben.

Sheila bánatosan nézte, ahogy a fiú távolodik. Sajnálta, hogy rideg volt vele, de nem tudott mit kezdeni az együttérzéssel. Egyáltalán nem. Chris nyilván jót akart, de ettől csak rosszabb lett minden.